

Rövid összefoglaló (2024.05.24-35)

Téma: A Logosz a lélekben (A *Szent Szellem megújítása* c. könyvből)

Első gyakorlat: Gondolj ki egy **új mozdulatot**, aminek nincs semmilyen praktikus haszna (értelme lehet). Ha találtál ilyet, képzelj el egy ideig és aztán hajtsd végre. Különösen érdekes megfigyelni, hogy mit kell ahhoz csinálni, hogy kell ahhoz „ellazulni”, akaratunkat „megpuhítani”, hogy valóban „bejőjön” egy új mozdulat.

Következő gyakorlat: **Ki kezd?** Az első válasz azonnal adódik: én. De a gyakorlat célja, hogy tapasztalássá váljék az a pillanat, amikor az Én valóban kezd, valami újat. Vagyis előtte egy pillanatilag semmit sem csinál, csak létezik. Ez az „arché”, az őскеzdet. És ebben van a Logosz. „Kezdetben vala a Logosz”. Minden kezdés szó-jellegű, szól és megszólít.

Ezután elkezdjük olvasni *A Logosz a lélekben* c. fejezetet. Az első bekezdés végén szó van a bukott angyalokról, akik elvesztették kezdetüket, kezdésüket. A megfelelő bibliai hely (Júdás 1,6): „És az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket (Gyurinál: **elvesztették a kezdetüket**), hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta.” Az ember – hála a megváltásnak, „a gondolkodás megváltásának” – tud kezdeni. Föltehetően ez teszi „érdekessé” az emberellenes lények számára. **Ha egy lény elveszti a kezdés képességét, elveszti eredetét, forrását is** – ezt is gyakoroltuk később. Ebben van egy ellentmondás. Ha az ember cselekedeteit csak külső erők határozzák meg, automata lesz. De ha újat kezd, akkor is – felülről, forrása felől. Mi a különbség? Épp ennek a különbségnek a tapasztalása a lényeg. A kifelé, lefelé irányuló passzivitás foglyul ejt és magányossá tesz. A fölfelé irányuló „passzivitás” valójában aktív, felszabadít, nyitottá tesz a másik ember és a magasabb lények felé, olyan, mint a beszélgetés A „rossz” passzivitás (TV, computer-játékok stb.) ennek a jó, kommunikatív „passzivitásnak” a torzképe.

Ezután szó volt az ember tudati „házáról”, „a szellem saját életéről” (Steiner). Bevezetésül ezt gyakoroltuk: **ház – templom**. A ház egyéni, a templom közösségi. Az embernek ki kellett alakítania tudati „házát”, hogy öntudatra ébredhessen és szabad lény lehessen.

Ezután János 10, 7-10- olvastuk, a gyakorlat: **„Én vagyok az ajtó.”** Az ajtó az Én képe, az Én működésének képe. Elvált és összeköt.

A következő gyakorlat 1. Kor, 3, 16-17-ből van: **„Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme lakozik bennetek?”** Ezt ma valóban nem tudjuk, legalábbis nem aszerint élünk. Az egyéni ház közösségi templommá változik. Ez megfelel annak is, amit az „Együttlét” c. írásban olvastunk, hogy az együttlét az ember alapvető feladata – amíg erre nem képes, nem ember.

Az utolsó gyakorlat ez volt: A meditációt így lehet jellemezni: **„a lélek működése a gondolkodás erejével”** (Steiner). Ez az a képesség, amit – Steiner szerint – az ember magával vihet a „szakadékon” túlra, a tudatfölöttibe. A halál után és a meditációban is. Az univerzális gondolkodás ereje neveli, újrateremti az egyéni lelket. A modern embernek a gondolkodást kell olyan élővé tennie – a tapasztalásban –, hogy átalakuljon magasabb képességekké. Ezt kereste Aquinói Szent Tamás, amikor össze akarta kapcsolni a gondolkodást a (többé-kevésbé) már elvesztett hittel, ami valamikor erősebb univerzális képesség volt, mint a gondolkodás. De a modern emberben ma a gondolkodásban működik ez az elem. A racionális gondolkodás nem fér hozzá a hithez. De a gondolkodás „erejének” tapasztalása igen. Ezért jövünk ide a Földre, hogy ezt megtanuljuk. És akkor észrevesszük, hogy a gondolkodás ereje a szellemi jellegű szeretet.

Legközelebb találkozunk: szeptember 4, 19:00 (MAT, előadás), szeptember 6, 18:00 (gyakorlás Csanádinál), szeptember 7 (gyakorlás a MAT-ban, 10-től 7-ig, szünetekkel).